

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Zonkovou ve věci

žalobce: D. C. D.
státní příslušnost Vietnam
proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra ČR
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 11. 2024,
č. j. OAM-1115/BA-BA01-HA13-2024, ve věci udělení mezinárodní ochrany,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Napadené rozhodnutí

1. Žalobou ze dne 5. 1. 2024 došlou Městskému soudu v Praze dne 6. 1. 2025, která byla následně postoupena Krajskému soudu v Ostravě jako soudu místně příslušnému, domáhal se žalobce, aby soud zrušil rozhodnutí žalovaného č.j. OAM-1115/BA-BA01_HA13-2024 ze dne 20. 11. 2024, kterým bylo rozhodnuto, že se žalobci mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, neuděluje, a věc vrácena k rozhodnutí žalovanému k novému projednání.

Žaloba

2. Svou žalobu odůvodnil tím, že žalobce má za to, že žalovaný rozhodoval v rozporu se zákonem, když nesprávně posoudil právní otázku, za jsou na straně žalobce případné důvody k udělení mezinárodní ochrany podle § 12 a 14 zákona o azylu, případně k udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu. Žalobce tedy považuje napadené rozhodnutí za nezákonné a nepřezkoumatelné, neboť správní orgán nepostupoval v souladu s ustanovením § 2 a § 3 zákona č. 500/2004 Sb. a dále čl. 33 Úmluvy o právním postavení uprchlíků, čl. 3, 5 a 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Správní orgán nedbal na žalobcova základní lidská práva a svobody, ačkoliv tento uvedl důvody, pro které se obává o jejich porušení v případě návratu do země původu. V neposlední řadě má žalobce za to, že žalovaný se zcela nedostatečně zabýval dopadem rozhodnutí co do přiměřenosti, předně pak z hlediska dopadu do soukromého a rodinného života jeho samotného i jeho rodinných příslušníků trvale pobývajících na území České republiky.

K nesprávnému posouzení existence důvodů pro udělení mezinárodní a doplňkové ochrany

3. Žalobce má v první řadě za to, že v jeho případě byla nesprávně posouzena právní otázka, zda jsou naplněny podmínky pro udělení mezinárodní ochrany ve formě azylu, ve smyslu ustanovení § 12 písm. b), tak i tzv. humanitárního azylu ve smyslu § 14 zákona o pobytu cizinců. Totéž pochybení způsobené nesprávným výkladem a aplikací předmětných zákonných ustanovení pak shledává rovněž v souvislosti s otázkou udělení tzv. doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu.
4. Žalobce se s žalovaným ztotožňuje do té míry, že žalobce skutečně nebyl v zemi důvodů původu pronásledován v souvislosti s uplatňováním svých politických práv a svobod, a tudíž nenaplní podmínky pro udělení mezinárodní ochrany ve smyslu § 12 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Nemůže však souhlasit se závěrem, že v případě žalobce nejsou přítomny ani důvody pro udělení ochrany podle § 12 písm. b) tohoto zákona.
5. Žalovaný k tomu uvedl, že nedospěl k závěru, že by žalobce mohl ve vlasti pociťovat odůvodněnou obavu z pronásledování z důvodů, které stanoví § 12 písm. b) v zákona o azylu či, že by mu takové pronásledování hrozilo v případě návratu. Dále uvádí, že žalobce údajně potvrdil, že žádné takové potíže neměl. S tím však žalobce nesouhlasí, jelikož v rámci obou provedených pohovorů (6. 9. 2024 a dne 11. 10. 2024) jednoznačně uvedl, že má obavu o svůj život, neboť je v zemi původu zadlužen a je mu ze strany věřitelů v souvislosti s nezaplacením dlužné částky vyhrožováno fyzickým násilím. Dále také uvedl, že se obává pronásledování ze strany bývalých spoluvězňů (z výkonu trestu odnětí svobody absolvovaných v České republice). Z jejich strany mu bylo rovněž vyhrožováno, jelikož mají za to, že napomáhal české policii a má tak co do činění mimo jiné s jejich dopadením. Žalobce tedy již od počátku jasně tvrdil, že mu v zemi původu hrozí nebezpečí pronásledování.
6. Dále žalovaný uvedl, že žalobce o mezinárodní ochranu žádá z důvodu legalizace svého pobytu. Ani s tím se žalobce nemůže ztotožnit. Má za to, že z předestřených a v řízení zjištěných skutečností vyplývá opak. Má zato, že tento závěr nelze učinit pouze v souvislosti

s tím, že svou žádost nepodal dříve. Žalobce dříve disponoval pobytovým oprávněním na území České republiky, nepovažoval za nutné proto žádat o mezinárodní ochranu. Žalobce v rámci pohovoru uvedl, že se v zemi původu zadlužil, když ještě disponoval platným pobytovým oprávněním, měl tak možnost bezpečně zemi opustit a nebezpečí se vyhnout. Tato skutečnost ovšem dle názoru žalobce nic nemění na tom, že nebezpečí mu na území Vietnamu nadále hrozí a potřeba mezinárodní ochrany na území České republiky, která byla z výše uvedených důvodů logicky upozaděna, nově vyvstala. Navíc se toto nebezpečí umocnilo po propuštění z trestu odnětí svobody, jelikož se k pronásledování ze strany věřitelů připojily nově výhrůžky ze strany bývalých spoluvězňů. Žalovaný navíc sám uvádí, že žalobce návrat do vlasti odmítá kvůli obavám ze svých věřitelů a spoluvězňů, čímž zcela odporuje svým předchozím závěrům a v podstatě uznává podstatu azylového příběhu žalobce.

7. Pokud žalovaný považoval azylový příběh za nevěrohodný, měl se touto možností zabývat podrobněji. Dále žalobce odkazuje na judikaturu týkající se rozložení povinností mezi žadatele a správní orgán, např. č.j. 5 Azs 66/2008-70 či č.j. 4 Azs 103/2007 – 63. Žalovaný rovněž nesouhlasil se závěry vyjádřenými na straně 5 odůvodnění napadeného rozhodnutí, kde žalovaný uvádí, že skutkové okolnosti azylového příběhu nijak nesouvisí s důvody taxativně vymezenými v § 12 písm. b) zákona o azylu. Žalobce je přitom vzhledem k okolnostem případu zcela prokazatelně příslušníkem minimálně jedné objektivně vymežitelné sociální skupiny, a to skupiny osob ohrožených nezákonnými praktikami věřitelů.
8. Žalobce přesvědčen, že ohrožení na životě a zdraví, které pro něho nyní věřitele představují, jsou dostatečným důvodem pro udělení některé z forem mezinárodní ochrany. V zemi původu je patrná absence účinné ochrany obětí a rovněž všeobecně známo, že lichva, ač je proti ní oficiálně státními orgány brojeno, představuje ve Vietnamu palčivý společenský problém.
9. Žalobce se dále domnívá, že žalobce rovněž nesprávně vyložil a aplikoval § 14 zákona o azylu, tzn. pochybil v rámci posouzení, zda v případě žalobce nejsou naplněny podmínky pro udělení tzv. humanitárního azylu dle tohoto zákonného ustanovení.
10. Žalovaný si je vědom, že na udělení humanitárního azylu není právní nárok, a tudíž je jeho udělení předmětem správního uvážení. Nicméně postup správního orgánu, respektive jejich rozhodnutí a odůvodnění, musí být na základě, v mezích a způsobem stanoveným zákonem. Proto není přípustné, aby žalovaný tuto povinnost zcela opomíjel. Žalovaný k důvodům pro neudělení humanitárního azylu uvedl toliko to, že nezjistil zvláštního zřetele hodný důvod pro udělení azylu podle tohoto ustanovení. Žalobce v tomto směru odkazuje na judikát, konkrétně rozsudek NSS ze dne 14. 2. 2008, č.j. 7 As 13/2007-56: „*teprve poté, kdy správní orgán tento neurčitý právní pojem vyloží, může jej konfrontovat se skutkovými zjištěními konkrétního případu...*“. Z toho vyplývá, že správní orgány je v první řadě povolán, aby provedl výklad neurčitého právního pojmu a následně poté přistoupil ke konfrontaci se zjištěným skutkovým stavem, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Žalovaný tento judikatorně doktrinálně stanovený postup nerespektoval.

11. Dále k výkladu neurčitého pojmu žalobce odkázal na rozsudek NSS ze dne 28. 7. 2005, č. j. 5 Afs 151/2004, č. 701/2005 Sb. NSS. K tomu doplnil, že výklad neurčitého právního pojmu nelze provést obecně či univerzálně, protože musí odpovídat dané situaci, místním podmínkám, času a jiným významným okolnostem, které charakterizují určitou skutkovou podstatu. I kdyby bylo shledáno, že žalovaný řádně učinil výklad neurčitého právního pojmu, správním orgánem zvolená interpretace neurčitého právního pojmu je podle názoru žalobce restriktivní. Dále žalobce odkázal na rozsudek NSS ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004, který se zabývá smyslem poskytnutí humanitárního azylu podle tohoto ustanovení.
12. Žalobce má v neposlední řadě, že žalovaný pochybil také v rámci posouzení možnosti udělení doplňkové ochrany ve smyslu ustanovení § 14 a zákona o azylu. Podle správního orgánu nebyly shledány žádné skutečnosti, na základě kterých by mohla žadateli by hrozit v případě návratu do vlasti vážná újma formu trestu smrti nebo popravy. Podle § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu však lze udělit doplňkovou ochranu cizinci, který by byl v případě návratu do země původu vystaven mučení nebo nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu. Správní orgán však neshledal uvedené skutečnosti za dostatečné, a tedy žalobci dle správního orgánu žádná újma spojená s návratem do země původu nehrozí.
13. Správní orgán si tedy ve svém odůvodnění protiřečí, a sice uvádí, že si informací OAMP, Bezpečnostní a politická situace v zemi Vietnam dle vyjádření určitých osob dochází ke špatnému zacházení a mučení ze strany tamní policie, přičemž by tato měla naopak pomáhat a chránit. Z uvedeného vyplývá, že by se i v případě žalobcovy snahy o vyřešení situace s policií s největší pravděpodobností nedostalo požadovaného zadostiučinění. Navíc se žalobce obává, že by policie spolupracovala s věřiteli a ti by se tak dozvěděli o jeho návratu, načež by tito pokračovali v pronásledování žalobce.
14. Žalobce v postavení dlužníka by při návratu do rodné země čelil nejen pronásledování a s největší pravděpodobností také fyzickému násilí ze strany věřitelů, ale současně by mu hrozilo nelidské zacházení a mučení ze strany policejních orgánů, jak ostatně vyplývá z bezpečnostní situace. V tomto směru odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu 1 Azs 137/2018-50 ze dne 23. 8. 2018. S odkazem na tento rozsudek žalobce uzavírá, že správní orgán měl při zkoumání případu pečlivě hodnotit pravděpodobnost pronásledování, přičemž praktiky poskytovatelů nelegálních půjček jsou obecně známy. Totéž platí v případě jeho součinnosti s tamní policií, a tedy v souvislosti se špatným a nelidským zacházením ze strany policie.

K absenci posouzení přiměřenosti rozhodnutí

15. Žalobce dále namítl, že žalovaný zcela rezignoval na posouzení dopadů rozhodnutí z hlediska jeho přiměřenosti. Má přitom zato, že napadené rozhodnutí nepřiměřeným je, a to jak ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců, tak i čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Současně lze tvrdit, že vycestování žalobce do země původu a vystavení se tak výše popsanému nebezpečí bude zcela jistě v rozporu s nejlepším zájmem nezletilých dětí žalobce, a tudíž v rozporu s čl. 3 a 9 Úmluvy o právech dítěte.

16. Žalobce na území České republiky pobývá již od roku 1993, tedy bezmála 32 let. Za tuto značně dlouhou dobu se zde integroval a vytvořil systém kompletní zázemí, včetně rodinného. Na území České republiky má 5 dětí, přičemž dvě jsou současně občany ČR a dvě jsou nezletilé. S třemi nejmladšími dětmi: nezletilou D. H. M. (narozenou X), nezletilou D. M. A. (narozenou X) a nezletilým D. T. A. (narozeným X) v současné době sdílí společnou domácnost na adrese K. X, .P 4 a vychovává je společně s družkou paní T. T. N. (narozená X). Všichni tito rodinní příslušníci jsou držiteli trvalého pobytu na území České republiky. Žalobce tak má na území nezpochybnitelné vazby, a to nejen sociální, ale také rodinné. Ke skutečnosti, že na území pobývá v podstatě zcela nejbližší rodina žalobce, včetně tří nezletilých dětí, však bylo přihlédnuto zcela nedostatečně.
17. Je zcela nemyslitelné, aby žalobce Českou republiku sám opustil a svou rodinu nechal. Děti jsou na svého otce vzhledem ke svému nízkému věku značně fixovány, žalobce je v současnosti jejich primárním pečovatelem, jelikož materiálně rodinu zabezpečuje převážně jeho družka. Ta by v případě vycestování partnera nebyla schopna obě role zvládat. Přítomnost žalobce na území České republiky a u rodiny tak je zcela klíčová, centrum jeho soukromého a rodinného života se rovněž nachází na jejím území. Vzhledem ke značně dlouhé době strávené mimo zemi původu jsou navíc vazby žalobce ve Vietnamu značně oslabené, žalobce na tamním území již nemá žádné zázemí, nemá zajištěné ubytování atd.

Stanovisko žalovaného

18. Žalovaný s žalobou nesouhlasil, navrhoval její zamítnutí, což vyjádřil v podání ze dne 21. 1. 2025. Uvedl, že v průběhu správního řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany jmenovaného je legalizace jeho pobytu na území ČR, neboť hodlá v ČR zůstat a pracovat, aby splácel dluhy v domovském státě a má obavy z věřitelů.
19. Správní orgán nesouhlasí s obsahem žalobních námitek, neboť nedokládají namítaná porušení zákonných ustanovení. Správní orgán uvádí, že při rozhodování vzal v úvahu všechny skutečnosti tvrzené žalobcem a přihlédl k nim a zároveň shromáždil dostupné adekvátní informace o situaci v zemi původu žalobce, přičemž v zájmu objektivního posouzení situace žalobce vycházel z dostatečně širokého informačního základu. Správní orgán unesl své důkazní břemeno a situace žalobce byla hodnocena individuálně. Rozhodnutí žalovaný také dostatečně zdůvodnil, přičemž je zákonné a přezkoumatelné.
20. Správní orgán tak vycházel z dostatečně zjištěného stavu věci, který svým rozsahem odpovídá předpokladům nezbytným pro vydání rozhodnutí. Má za to, že přijaté řešení odpovídá konkrétním okolnostem daného případu a je patřičným způsobem odůvodněno. V průběhu správního řízení postupoval v souladu s právními normami, jimiž je pro případ správního řízení ve věci rozhodování o žádosti o mezinárodní ochranu vázán. Důvody k udělení mezinárodní ochrany formou azylu dle ustanovení § 12 písm. a), § 12 písm. b), § 13 ani § 14 a § 14a, § 14b zákona o azylu v případě žalobce shledány nebyly. Správní orgán v této souvislosti odkazuje na zdůvodnění v napadeném rozhodnutí a opakuje, že jmenovaný uvedl, že se v případě návratu do vlasti obává věřitelů, jelikož se zadlužil u „černé společnosti“ a dluh nesplácí. Věřitelé mu vyhrožují, proto se obává o svůj život, ale na policii se kvůli tomu neobrátil, protože se to týká soukromých věcí, které si vyřizují mezi sebou.

K uvedeným skutečnostem správní orgán konstatuje, že tyto nijak nesouvisí s důvody taxativně stanovenými ustanovením § 12 písm. b) zákona o azylu, tedy s jeho rasou, pohlavím, náboženstvím, národností, příslušností k určité sociální skupině nebo se zastáváním určitých politických názorů ve státě, jehož občanství žadatel má. Jejich důvodem je totiž, jak bylo výše popsáno, výhradně snaha věřitelů vymoci od žadatele dlužnou částku. Pro úplnost správní orgán doplňuje, že dle ustanovení § 2 odst. 6 zákona o azylu platí, že původcem pronásledování je zásadně veřejná moc, což v případě žadatele nebylo splněno. Původcem pronásledování či vážné újmy sice může být i soukromá osoba, to však pouze za předpokladu, že lze prokázat, že veřejná moc není schopna či ochotna odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před vážnou újmou. Ani k takovému závěru však nelze v daném případě dospět. V případě žalobce totiž nelze konstatovat, že by mu příslušné státní orgány země jeho původu odmítly poskytnout ochranu jeho osoby, či že by ji nebyly schopny poskytnout, pokud by se na ně s žádostí o takovou ochranu obrátil. Pokud by se tedy jmenovaný skutečně cítil ohrožen, může se obrátit na příslušné domovské státní orgány s žádostí o sjednání nápravy. Správní orgán v této souvislosti odkazuje na informaci MZV ČR č. j. 100572-6/2024-MZV/LPTP ze dne 1. února 2024, k č. j. MV-3049-1/OAM-2024, půjčky, úvěry a lichva, z níž vyplývá, že poskytnutí půjčky mezi fyzickými osobami je legální, avšak je zde stanovena maximální výše úrokové sazby na 20 % p. a. „Úvěry načerno“, které vybočují ze zákonných mezí při půjčování peněz mezi fyzickými osobami a s nimi související patologické jevy, jsou vietnamskými úřady vnímány jako nežádoucí. Vietnam disponuje dostatečnou legislativou v občansko-právní a trestně-právní úpravě, přičemž vláda má v plánu vytvořit speciální zákon upravující tuto problematiku a novelizovat příslušná ustanovení občanského zákoníku. Pokud je mezi fyzickými osobami poskytnuta půjčka, úroková sazba nesmí přesáhnout 20 % p. a. V případě poskytnutí půjčky s úrokovou sazbou 20 až 99 % p. a., dlužník může ke své ochraně využít občanského soudního řízení. V případě poskytnutí půjčky s úrokovou sazbou 100 % a výše, se jedná o trestný čin lichvy a dlužník se může obrátit o pomoc na orgány činné v trestním řízení, tj. soud, státní prokuraturu, ale zejména na policii. Oběť trestného činu lichvy není za uzavření úvěru postihována. Z uvedené informace tak vyplývá, že občané Vietnamu mají možnost obrátit se s žádostí o pomoc na příslušné státní orgány a domoci se ochrany své osoby a svých práv. Z rozsudku NSS č. j. 6 Azs 8/2003 ze dne 11. 3. 2004 pak plyne, že neučinil-li žadatel žádné kroky k využití prostředků, které právní řád v zemi jeho původu k ochraně práv a svobod poskytuje, nelze učinit závěr, že by mu taková ochrana nebyla poskytnuta, případně že by mu byla poskytnuta neúčinně. V této souvislosti správní orgán odkazuje také na usnesení NSS č. j. 4 Azs 87/2023-41, které uvádí: „Nejvyšší správní soud se opakovaně zabýval otázkou, zda lze za důvod pro udělení mezinárodní ochrany považovat hrozbu újmy ze strany žadatelových věřitelů v případě návratu do země původu, a to konkrétně též do Vietnamu. V rozsudku ze dne 16. 9. 2008, č. j. 3 Azs 48/2008-57, dovodil, že pronásledování i vážná újma mohou hrozit jak ze strany státu, tak ze strany nestátních původců – soukromých osob. „*Obecné tvrzení stěžovatele o obavách z pronásledování či nebezpečí (...) bez prokázání existence takového nebezpečí, za situace, kdy se stěžovatel v zemi původu neobrátil se svými problémy na příslušné orgány, [však] nelze podřadit pod zákonem vymezené důvody udělení azylu.*“ (srov. také rozsudek NSS ze dne 6. 1. 2022, č. j. 5 Azs 61/2020-30)“. V současné chvíli tak správní orgán s ohledem na výše uvedené skutečnosti hodnotí vyjádření jmenovaného o jeho obavách z věřitele jako účelově použité, s cílem vyvolat ve správním orgánu domněnku o důvodech azylově relevantních. Žalovaný také odkazuje na rozsudek NSS, č. j. 2 Azs 290/2023 z 28. 11. 2023: „Stěžejním argumentem stěžovatele pro udělení doplňkové ochrany jsou obavy z

věřitelů, před nimiž mu stát není schopen poskytnout ochranu (tento důvod nicméně uvedl poprvé až v žalobě). Nejvyšší správní soud se opakovaně situací vietnamských dlužníků žádajících o mezinárodní ochranu zabýval (srov. usnesení ze dne 6. 1. 2022, č. j. 5 Azs 61/2020-30, ze dne 25. 9. 2023, č. j. 5 Azs 99/2023-31, nebo ze dne 19. 10. 2023, č. j. 10 Azs 219/2023-32 a další). Z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že subjektivní nedůvěra vůči vnitrostátním orgánům neodůvodňuje rezignaci na využití ochrany státu (viz např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 7. 2013, č. j. 5 Azs 11/2012-23). Břemeno tvrzení ohledně nedostupnosti (resp. nedostatečnosti) ochrany v zemi původu pro stěžovatele leželo na něm (rozsudek NSS ze dne 31. 10. 2008, č. j. 5 Azs 50/2008-62). Hned v několika případech již NSS vyslovil závěr, že ve Vietnamu jsou reálně zajištěny mechanismy účinné ochrany například u policie či jiného státního orgánu a že vietnamská legislativa postihuje případy lichvy. K informaci MZV ze dne 23. 2. 2022, č. j. 103966-6/2022-LPTP, z níž v této věci vycházel žalovaný i krajský soud, pak Nejvyšší správní soud uvedl, že je-li podle ní ve Vietnamu státními orgány postihována nejenom lichva, ale i samotné nelegální poskytování půjček (příjemce těchto půjček je považován za oběť trestného činu), nelze bez dalších konkrétních informací předpokládat, že dlužník nebude ze strany státních orgánů chráněn před výrazně závažnějším jednáním, které by spočívalo v násilném vymáhání těchto pohledávek (srov. Usnesení č. j. 5 Azs 99/2023-31). Protože však stěžovatel žádné takové konkrétní informace nepředložil, nelze než uzavřít, že krajský soud na základě pro věc relevantních podkladů správně posoudil, že po něm bylo možné požadovat, aby se primárně domáhal ochrany před věřiteli přímo v zemi původu.“

21. K dané problematice i další rozsudek NSS, č.j. 10 Azs 291/2023 z 19. 2. 2024: Je pravda, že podle § 2 odst. 6 azylového zákona se původcem pronásledování nebo vážné újmy rozumí i soukromá osoba. To však pouze v případě, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu. NSS naopak konstantně uvádí, že pouhou nedůvěrou občana ve státní instituce ve vlasti nelze podřadit pod důvody pro udělení mezinárodní ochrany (srov. rozsudky NSS ze dne 29. 3. 2004, č.j. 5 Azs 7/2004-37, ze dne 21. 11. 2003, č.j. 7 Azs 13/2003-40, či usnesení ze dne 27. 4. 2022, č.j. 7 Azs 102/2021-46, bod 11). V rozsudku ze dne 11. 3. 2004, č.j. 6 Azs 8/2003-43, NSS dále konstatoval, že neučinil-li stěžovatel žádné kroky k využití všech prostředků, které právní řád v zemi jeho původu k ochraně práv a svobod poskytuje, nelze učinit závěr, že mu taková ochrana nebyla poskytnuta, případně, že by mu sice byla poskytnuta, ale neúčinně. Uvedené závěry lze plně vztáhnout na nynější věc. Stěžovatel pouze naprosto obecně a bez jakéhokoli důkazu tvrdí, že lichváři jsou ve Vietnamu propojeni se státním aparátem, který by mu proto nijak nepomohl. Přitom stěžovatel ani neuvedl, že by se ve Vietnamu pokusil svou situaci jakkoli (např. oznámením na policii či žalobou u civilního soudu) řešit. Ministerstvo si obstaralo aktuální informace o situaci ve Vietnamu, ze kterých vyplývá, že Vietnam disponuje odpovídající ochranou osob nacházejících se ve shodné situaci jakost stěžovatel a situace stěžovatele tedy nezakládá nárok na udělení mezinárodní ochrany.“
22. Jmenovaný rovněž uvedl, že se v případě návratu do Vietnamu obává také spoluvězňů, kteří se tam vrátili. Domnívají se, že byli zadrženi, protože žadatel spolupracoval s českou policií. Poprvé mu vyhrožovali zabitím ve Vietnamu už ve vazební věznici v roce 2017 a později i ve výkonu trestu. Další osoby pak vyhrožovaly i jeho manželce, že ho zabijí, když ho ve

Vietnamu najdou. Žalovaný opakuje, že v případě žalobce totiž nelze konstatovat, že by mu příslušné státní orgány jeho země původu odmítly poskytnout ochranu jeho osoby, či že by ji nebyly schopny poskytnout, pokud by se na ně s žádostí o takovou ochranu obrátil. Pokud by se tedy jmenovaný skutečně cítil ohrožen, může se obrátit na příslušné domovské státní orgány s žádostí o sjednání nápravy. Mezinárodní ochrana přitom může být žadateli poskytnuta teprve v případě, kdy mu byla odeprána ochrana země jeho státní příslušnosti či tato ochrana nebyla ze strany příslušných státních orgánů poskytnuta v odpovídající míře. K tomu, aby mohl být učiněn takový závěr, je ovšem nutné, aby jmenovaný využil všech zákonných prostředků, které právní řád jeho vlasti k ochraně práv a svobod jednotlivce poskytuje. Žalobce se však na příslušné orgány domovské země s žádostí o pomoc ve své situaci neobrátil. Tím, že tak doposud neučinil, současně neprokázal, že by mu domovské státní orgány tuto pomoc odepraly. Současně tím ani neprokázal, že pokud by se na státní orgány s žádostí o pomoc obrátil, že by mu tato pomoc nebyla účinně poskytnuta. Lze tedy jen opětovně konstatovat, že žalobce nevyužil všechny zákonné prostředky k ochraně své osoby, které mu země jeho původu nabízí, a tedy plně nehájil svá práva především v domovské zemi. Žalovaný shrnuje, že žalobci v zemi původu nehrozí pronásledování ani vážná újma. Co se týká nároku na udělení humanitárního azylu, tak ani v tomto ohledu není žaloba důvodná.

23. Nejvyšší správní soud ve své judikatuře opakovaně vysvětlil, že zákonodárce při úpravě podmínek pro udělení humanitárního azylu zvolil kombinaci neurčitého právního pojmu „případ hodný zvláštního zřetele“ a následného správního uvážení (viz např. rozsudky NSS ze dne 19. 7. 2004, č. j. 5 Azs 105/2004 - 72, č. 375/2004 Sb. NSS, a ze dne 28. 1. 2015, č. j. 1 Azs 200/2014 - 27, č. 3200/2015 Sb. NSS). Na jeho udělení přitom není právní nárok (srov. např. rozsudky NSS ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 12/2003 - 38, a ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003 - 48). Mezi obvyklé důvody udělování humanitárního azylu „[l]ze příkladmo zařadit například udělování humanitárního azylu osobám zvláště těžce postiženým či zvláště těžce nemocným; nebo osobám přicházejícím z oblastí postižených významnou humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory“ (viz např. rozsudek NSS ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 - 55). Nic obdobného u žalobce nenastalo. Správní orgán po pečlivém prověření všech okolností pobytu žalobce na českém území shrnuje, že životní situaci jmenovaného nelze považovat za nikterak mimořádnou. Z výše uvedeného jednoznačně vyplývá, že jeho případ není případem zvláštního zřetele hodným, jak to vyžaduje § 14 zákona o azylu, nýbrž případem zcela běžným. Správní orgán shrnuje, že humanitární azyl rozhodně není určen ke zřízení pobytového povolení, jak se řada cizinců domnívá. K tomuto účelu je primárně určen zákon o pobytu cizinců, v platném znění, jehož institutů mohl výše jmenovaný ke zřízení pobytového povolení využít efektivněji.
24. K namítané dlouhé délce pobytu v ČR žalovaný také odkazuje na rozsudek NSS, a to č.j. 4 Azs 401/2020 z 28. 4. 2021: „Stejně tak nelze z tohoto hlediska považovat za dostatečnou skutečnost, že stěžovatel na území České republiky strávil 18 let. Evropský soud pro lidská práva sice ve své judikatuře uznává status „usazeného migranta“ (settled migrant, srov. např. výše citovaný rozsudek ve věci Pormes proti Nizozemsku či rozsudek ve věci č. 54273/00, Boultif proti Švýcarsku), tedy migranta, který na území členského státu delší dobu zákonně pobýval. U těchto osob přitom soud trvá na tom, aby bylo důsledně přihlíženo i k jejich rodinné situaci při řízeních, které mohou mít za následek nucené opuštění země. I v těchto případech však Evropský soud pro lidská práva shledal porušení práva na soukromý či

rodinný život v důsledku vyhoštění velmi zřídka, a to především u osob, které na území hostitelského státu strávily podstatnou část svého dětství. V projednávané věci navíc žalovaný neposuzoval otázku, zda stěžovatel má opustit území České republiky, nýbrž otázku, zda má nárok na (humanitární) azyl. Vzhledem k tomu, že české právo umožňuje osobám v postavení stěžovatele i jiné nástroje, jak svůj pobyt legalizovat (např. podle zákona o pobytu cizinců či prostřednictvím žádosti o udělení státního občanství), představuje udělení humanitárního azylu jen tu naprosto poslední teoretickou možnost, pro jejíž použití by tak musely být dány zcela mimořádné důvody. Nejvyšší správní soud přitom na základě zmíněných úvah souhlasí s žalovaným i krajským soudem v tom, že v dané věci takové důvody dány nejsou.“

25. Správní orgán se domnívá, že napadené správní rozhodnutí je ve vztahu k důvodům žádosti o mezinárodní ochranu tvrzeným žalobcem v průběhu správního řízení odůvodněno v dostatečném rozsahu. Má za to, že k závěrům obsaženým v rozhodnutí dospěl na základě logických, objektivně podložených úvah, jež v odůvodnění odpovídajícím způsobem rozvedl. Domnívá se, že správní rozhodnutí je dostatečně individualizováno a je přezkoumatelné, zákonné, věcně správné a netrpí vadami vytýkanými mu žalobcem.

Zjištění ze správního spisu

26. Žalobce dne 23. 8. 2024 požádal v České republice o udělení mezinárodní ochrany.
27. Ze spisu je patrné, že žádosti předcházelo rozhodnutí *Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. města Prahy – odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort* č.j. *KRPA-263641-11/ČJ -2024-000022-ZZC* ze dne 19. 8. 2024, kterým bylo rozhodnuto o zajištění dle § 124b odst. 1 písm. c) zákona č. 3265/1999 Sb. za účelem vycestování, a to na dobu 30 dnů od dne omezení osobní svobody. Bylo tak rozhodnuto proto, že žalobci uplynula lhůta k dobrovolnému opuštění území členských států EU, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace uvedená v záznamu podle nařízení EP a Rady (EU) č. 2018/1860 ze dne 28. 11. 2018. Správní orgán vyšel z následujících zjištění: dne 19. 8. 2024 se v 9 30 hodin se dobrovolně dostavil cizinec za účelem vyřešení svého pobytu na území České republiky. Byla provedena pobytová kontrola, cizinec byl vyzýván k prokázání totožnosti. Cizinec na výzvu předložil cestovní pas, byl ztotožněn, bylo zjištěno, že je rozvedený, státní příslušnosti Vietnam, bytem K. X, P. – Ch., Česko; kontrolou předloženého cestovního pasu nebylo nalezeno žádné platné pobytové oprávnění. Následnou lustrací v policejních evidencích bylo zjištěno, že cizinec pobýval na území České republiky na základě trvalého pobytu za účelem sloučení s občanem České republiky s platností od 6. 5. 1997. Dne 8. 1. 2020 bylo zahájeno řízení o zrušení trvalého pobytu vedené pod č. j. X, a to z důvodu odsouzení k odnětí svobody za drogovou kriminalitu, kdy rozhodnutí o zrušení pobytu nabylo právní moci dne 13. 1. 2022, byla stanovena lhůta k vycestování 30 dnů od propuštění z výkonu trestu. Dne 4. 1. 2024 byl cizinec podmíněně propuštěn z výkonu trestu odnětí svobody a dne 5. 1. 2024 se dostavil OCP Praha za účelem vystavení výjezdního příkazu, cizinci byl vystaven výjezdní příkaz č. X s platností od 3. 2. 2024. Dne 5. 2. 2024 se cizinec opětovně dostavil na OCP Praha v doprovodu zmocněného zástupce k vyřešení svého pobytu. Cizinci byla rozhodnutím č.j. *KRPA-44794/ČJ-2024- 000022-50* ze dne 5. 2. 2024 uložena povinnost opustit území členských států Evropské unie a smluvních států podle § 50 a odst. 2 písm. c)

zákona č. 326/1990 Sb., zákona o pobytu cizinců a stanovena lhůta k vycestování do 30 dnů od právní moci. Cizinec si prostřednictvím zástupce podal proti rozhodnutí odvolání dne 19. 2. 2024, dne 7. 5. 2024 vydalo ŘSCP rozhodnutí vedené pod č.j. CPR-13764-3/ČJ-2024-930310 – V249, kdy bylo odvolání proti rozhodnutí o povinnosti opustit území Evropské unie a členských států zamítnuto a původní rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrzeno. Toto rozhodnutí nabylo právní moci 13. 5. 2024. Následně cizinec podal proti rozhodnutí žalobu k Městskému soudu v Praze, který dne 28. 6. 2024 usnesením pod sp. zn. 16 A 22/2024-25 žalobě nepřiznal odkladný účinek. Cizinci byla stanovena lhůta k vycestování, a to od 14. 5. 2024 do 12. 6. 2024, dne 13. 6. 2024 se stalo rozhodnutí o povinnosti opustit území EU členský stát vykonatelné a toto rozhodnutí cizinec nerespektoval; je patrné, že tedy nevycestoval, respektive neopustil území Evropské unie a smluvních států a k dnešnímu dni pobývá na území ČR v rozporu s vydaným rozhodnutím o povinnosti opustit území členských států EU.

28. *Dne 19. 8. 2024 do protokolu o podání vysvětlení uvedl, že má na území České republiky 5 dětí a v současné době žije společně se dvěma nejmladšími dcerami a svou družkou; dále uvedl, že má vyživovací povinnost na 2 nejmladší děti; uvedl, že nemůže vycestovat z území, jelikož se stará o své 2 nejmladší děti, jelikož potřebují jeho péči a ve vycestování mu brání jeho rodinné vazby. K dotazu, zda má v ČR nějaký majetek uvedl, že nemá, ve Vietnamu také ne. K dotazu, zda mu v případě návratu do Vietnamu hrozí nějaké nebezpečí, mučení, trest smrti, nelidské nebo ponižující zacházení nebo jiné vážné nebezpečí uvedl, že mu tam (asi) nic nehrozí. Ve Vietnamu nemá žádné zázemí, kam se vrátit.*
29. *K žádosti o mezinárodní ochranu žalobce dne 6. 9. 2024 poskytl žalobce údaje, z nichž vyplývá, že je vietnamské státní příslušnosti, národnosti vietnamské, náboženského přesvědčení buddhismus, nebyl členem žádné politické strany ani nebyl nijak politicky aktivní. Je rozvedený, má 5 dětí: dcery ročník 1994, 2010 a 2014 a syny – ročník 2001 a 2008, všichni st. příslušnosti Vietnam. Z Vietnamu vycestoval letecky v 5. 11. 1993 přímo do ČR za účelem podnikání; naposledy byl ve Vietnamu na návštěvě a vrátil se letecky dne 3. 3. 2017. Jinde nepobýval ve státech EU, nemá udělená víza nebo povolení k pobytu v jiných státech, nepodával žádost o udělení mezinárodní ochrany v jiných státech. Žalobce se cítí zdravý, léčí se s cukrovkou. Byl trestně stíhán v ČR 3 x - v roce 1994 – porušování autorských práv, peněžitý trest, v roce 2006 – upuštěno od potrestání, v roce 2007 – držení omamných látek – 10 let OS, podmíněně propuštěn dne 4. 1. 2024. Jako důvod žádosti o mezinárodní ochranu uvedl, že je zadlužen ve Vietnamu a má strach o svůj život, druhý je, že ve Vietnamu jsou lidé, kteří s ním byli ve výkonu trestu a myslí si, že pomáhal české policii a je konfident.*
30. *Pohovor k žádosti o mezinárodní ochranu žalovaným s žalobcem vedl dne 6. 9. 2024. Žalobce zopakoval údaje poskytnuté v žádosti. Doplnil, že z Vietnamu vycestoval bez problémů, naposledy 3. 3. 2017. Opustil Vietnam, protože podnikal v ČR. Při odjezdu z vlasti neměl žádné problémy, jiné problémy tam rovněž neměl (se státními orgány nebo bezpečnostními složkami), nebyl tam trestně stíhán. Problémy kvůli uplatňování politických práv a svobod, kvůli rase, národnosti, náboženství, pohlaví, příslušnosti k sociální skupině nebo politickému přesvědčení neměl. K dotazu, zda mu v případě návratu do Vietnamu hrozí nějaké mučení, trest smrti, nelidské nebo ponižující zacházení nebo trest nebo jiné vážné nebezpečí uvedl, že smrt mu asi nehrozí, ale někteří lidé, kteří byli v ČR odsouzeni za drogy a byli s ním ve vězení; neví, co mu hrozí, když bude ve Vietnamu; řekli, že pokud si ho*

najdou ve Vietnamu, tak ho zabijí. S konkrétními lidmi v kontaktu není. K výhrůžkám došlo ve věznici, ještě jiní lidé vyhrožovali manželce, že ho zabijí, když ho najdou ve Vietnamu, byli to tři muži, neznal příjmení, jmenovali se S., T. a L. Tito tři od něj nakupovali materiál na výrobu drog, proto má strach, že se mu pomstí. Na nikoho se neobrátil, že mu někdo vyhrožuje smrtí, měl strach, že se mu pomstí. Ty osoby jsou už asi jeden nebo dva roky ve Vietnamu, poprvé mu vyhrožovali v roce 2017 ve vazební věznici, pak v roce 2020 – 2022 ve výkonu trestu. Neuvedl, to již 19. 8. 2024 u pohovoru, neboť tlumočník mu to přeložil jako souvislost s vládní hrozbou.

31. Další *Pohovor k žádosti o mezinárodní ochranu žalovaný s žalobcem vedl dne 11. 10. 2024.* Uvedl, že v ČR pobýval na základě trvalého pobytu za účelem sloučení s rodinou, občankou ČR. O ten přišel, protože byl trestně stíhán, skončil mu v roce 2021 nebo 2022, nepamatoval si přesně, v té době byl ve věznici. Zkoušel si poté v ČR pobyt legalizovat, kdy požádal a dostal přechodný pobyt - sloučení se synem. K dotazu, proč v řízení o udělení mezinárodní ochrany neuvedl svoji osobní situaci, a to, že teď bydlí ve společné domácnosti se svou družkou a dvěma nejmladším dcerami s tím, že nejmladší 2 děti potřebují jeho péči, žalobce uvedl, že se ho nikdo neptal. K dotazu, zda chce svojí žádostí o mezinárodní ochranu legalizovat svůj pobyt v České republice, uvedl, že se nemůže vrátit do Vietnamu, protože mu tam hrozí nebezpečí. Když bude azylant v České republice, bude blízko dětem a může se o ně starat. Pokud bude na svobodě, tak bude bydlet u družky se svými dětmi, je s družkou již od roku 2008. Dále konkretizoval, že byl v Čechách zaměstnán u jedné firmy, která dodává prodávala chemikálie, hodně Vietnamců si koupilo chemikálie od té firmy. Mysleli, že žalobce spolupracoval s českou policií, a proto byli zadrženi; 3 lidé byli vyhoštěni zpět do Vietnamu a vyhrožovali mu, že pokud bude ve Vietnamu, tak ho zabijí. Dále k dotazu, že dříve také uvedl, že ve Vietnamu je zadlužen a bojí se o život, uvedl, že ano, už v roce 2016, kdy byl ve Vietnamu si půjčil peníze od „černé společnosti“, tak i jejich mu hrozí nebezpečí od nich. K dotazu, proč si myslí, že mu hrozí nebezpečí i z tohoto důvodu řekl, že už to řekli jeho známým ve Vietnamu, že pokud dluhy nezaplatí a objeví se ve Vietnamu, tak si to s ním vyřídí. Proto má strach o svůj život. Nekontaktoval v tomto směru se svým problémem policii, protože se to týká soukromých věcí, a to si vyřizují mezi sebou. K dotazu, že pokud mu někdo vyhrožuje nebo jeho známým smrti, tak by s tím policie přece měla něco dělat, žalobce uvedl, že tak to ve Vietnamu chodí. Nemůže splácet svůj dluh, protože za těch 8 let už by to bylo 5 milionů Kč, původně to bylo v přepočtu 50 000 Kč. Neměl konkrétní údaje o známých, kteří mu řekli, že mu lichváři vyhrožují, naposledy byl s těmito známými ve spojení v únoru nebo březnu 2024, kdy byla družka ve Vietnamu a známí řekli, že ti lidé z té společnosti, u kterých si půjčil, když nezaplatí dluhy a objeví se ve Vietnamu, tak jejich pravidlem mi, že si to s ním „vyřídí“. Známí věděli o vztahu žalobce s družkou, protože on i jeho družka a ti známí spolu vyrostli. Lichváři mu vyhrožují od té doby, co si odpykal trest v České republice 5. 1. 2024 a o mezinárodní ochranu si tehdy nepožádal, protože spoléhal na právníčku, šlo mu sloučení s rodinou. Závěrem uvedl, že tady má nezletilé děti a žádá, aby se mohl dostat ven a mohl se o ně starat.
32. *Žalovaný rozhodnutím č.j. OAMP-1115/BA-BA01-BA03-PS-2024 ze dne 28. 8. 2024 žalobce tzv. zajistil dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Dobu trvání zajištění žalovaný stanovil do 9. 1. 2025. Ze sdělení MV ČR ze dne 19. 11. 2024 plyne, že toto zajištění bylo zrušeno rozsudkem NSS č.j. 7 Azs 252/2024 ze dne 18. 11. 2024, bylo zajištěno propuštěním ze ZZC Vyšní Lhoty, kdy byl přemístěn do PoS Havířov.*

33. Jako podklad pro vydání rozhodnutí žalovaný zajistil zprávu o Vietnamu věnující se situaci v zemi. Konkrétně se jedná o *Informaci OAMP ze dne 1. 2. 2024 - Informace MZV ČR č.j. 100572-6/2024 – MZV/LPTP ze dne 12. 2. 2024, k č.j. MV – 3049-1/OAM-2024 - Půjčky, úvěry a lichva a Vietnam, Informace OAMP z června 2024 – Bezpečnostní a politická situace v zemi – vybrané otázky v oblasti občanských svobod a lidských práv – stav červen 2024.*
34. Žalobce se s podklady rozhodnutí seznámil dne 1. 11. 2024. Žádal o možnost vyjádřit se k podkladům a navrhnout doplnění podkladů pro rozhodnutí, k čemuž mu byla stanovena lhůta 8 dnů, tj. do 9. 11. 2024. Žádné avizované vyjádření žalobce není evidováno.
35. *Napadené rozhodnutí ze dne 20. 11. 2024* bylo žalobci doručeno dne 6. 12. 2024; jeho zástupci, který se k osobnímu převzetí nedostavil, dne 9. 12. 2024 do jeho DS. Žalovaný má v napadeném rozhodnutí za to, že tvrzeným důvodem žádosti o mezinárodní ochranu žalobce je legalizace jeho pobytu na území České republiky, neboť zde má rodinu, o kterou se chce starat, návrat do vlasti odmítá kvůli obavám ze svých spoluvězňů a věřitelů. Žalovaný dospěl k závěru, že žalobci nesvědčí žádný z azylově relevantních důvodů pro udělení mezinárodní ochrany, nesvědčí mu ani žádný důvod doplňkové ochrany.

Posouzení soudem

36. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí (§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“, ve spojení s § 32 odst. 9 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu – dále v textu jen „zákon o azylu“) a ve věci rozhodoval bez jednání, kdy žalovaný s tímto postupem souhlasil a žalobce se (po ukončení jeho zastoupení advokátem) ve stanovené lhůtě k výzvě soudu nevyjádřil, proto má soud zato, že rovněž s tímto postupem souhlasí (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).
37. Žaloba není důvodná.
38. Soud ve shodě se žalovaným uvádí, že žalobce netvrdil ve správním řízení žádný azylově relevantní důvod a z jeho výpovědi před správním orgánem je zřejmé, že žádost o azyl podal s cílem, aby mohl zůstat v České republice, být se svou rodinou. Žalobce pobýval na území České republiky bez platného pobytového oprávnění a žádost o mezinárodní ochranu uplatnil v časové návaznosti na své zajištění za účelem realizace rozhodnutí o vycestování.
39. Podle § 12 zákona o azylu lze azyl udělit v případě taxativně vymezených azylově relevantních důvodů. Co se týká uplatňování politických práv ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, do tohoto ustanovení se promítá čl. 43 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“). Za politická práva a svobody tudíž musejí být pokládána politická práva ve smyslu hlavy druhé oddílu druhého Listiny (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 8. 2008, č. j. 2 Azs 45/2008–67). Je tedy nutné, aby žalobce uplatňoval některé z politických práv garantovaných Listinou, tj. například vyjadřoval svůj názor, účastnil se shromáždění, podal petici, volil apod. Z výpovědi žalobce neplyne, že by uplatňoval některé z těchto politických práv; uvedené netvrdí ani ve své žalobě, závěr, že nenaplní podmínky pro udělení mezinárodní ochrany dle tohoto ustanovení žalobce ostatně nijak nezpochybňoval.

40. Žalovaný taktéž zkoumal, zda žalobce nesplňuje důvod pro udělení azylu podle § 12 písm. b) o azylu, tedy že mu nehrozí pronásledování z důvodu rasy, národnosti, náboženství, pohlaví, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů, či že by mu takové pronásledování hrozilo v případě návratu do vlasti, k tomuto se podrobně vyjádřil 4, 5 a 6 napadeného rozhodnutí. Žalobce s tímto závěrem nesouhlasil, neboť již v průběhu azylového řízení tvrdil, že má obavu o svůj život, neboť je ve Vietnamu zadlužen a je mu ze strany věřitelů vyhrožováno fyzickým násilím, rovněž se obává pronásledování ze strany bývalých spoluvězňů, dovozoval, že je prokazatelně příslušníkem minimálně jedné objektivně vymezitelné sociální skupiny, a to skupiny osob ohrožených nezákonnými praktikami věřitelů s tím, že v zemi je patrná absence účinné ochrany obětí a je všeobecně známo, že lichva, ač je proti ní oficiálně státními orgány brojeno, představuje ve Vietnamu palčivý společenský problém. Rovněž v tomto kontextu uváděl, že žalovaný pochybil také v rámci posouzení možnosti udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu.
41. Soud v první řadě uvádí, že názor žalobce, že náleží k nějaké sociální skupině, konkrétně skupině osob ohrožených nezákonnými praktikami věřitelů, není správný. Soud připomíná závěry vyjádřené v rozsudku NSS č.j. 6 Azs 45/2003 – 49 ze dne 18. 12. 2003, dle kterých *„Zákon č. 325/1999 Sb., o azylu, pojem sociální skupina nevymezuje; výkladem lze však dospět k závěru, že „sociální skupina“ se skládá z osob podobného společenského původu nebo postavení, obdobných majetkových poměrů, společenských obyčejů apod. U dlužníků tedy nelze o sociální skupině hovořit.“* V tomto kontextu tedy fakt, že je žalobce je dlužníkem, stejně jako fakt, že je osobou, která v minulosti vykonávala nepodmíněný trest odnětí svobody, příslušnost k „sociální skupině“ ve smyslu citovaného ustanovení a judikatury nezakládá. Pronásledování z důvodu rasy, národnosti, náboženství, pohlaví, pro zastávání určitých politických názorů žalobce ani netvrdil.
42. Soud se ztotožňuje se závěry žalovaného v napadeném rozhodnutí, že žalobce nesplňuje důvod pro udělení azylu podle § 12 písm. b) o azylu, kdy jím tvrzené důvody nelze podřadit pod taxativně vymezené důvody právě citovaného ustanovení.
43. Žalobce v průběhu azylového řízení tvrdil, že má obavu o svůj život, neboť je ve Vietnamu zadlužen a je mu ze strany věřitelů vyhrožováno fyzickým násilím, rovněž se obává pronásledování ze strany bývalých spoluvězňů. Uvedl, že v zemi je patrná absence účinné ochrany obětí a je všeobecně známo, že lichva, ač je proti ní oficiálně státními orgány brojeno, představuje ve Vietnamu palčivý společenský problém.
44. Podle rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2015, č. j. 6 Azs 151/2015-36, u soukromých osob jako původců pronásledování musí přistoupit k samotnému pronásledování také záměrná nečinnost státních orgánů či jejich neschopnost poskytovat ochranu před původci pronásledování. Obavy z jednání věřitelů mohou být za určitých podmínek relevantní pro udělení doplňkové ochrany žalobci. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 4. 2015, č. j. 5 Azs 50/2014-34, obavy z věřitelů sice zpravidla nejsou relevantní z hlediska udělení azylu, protože nemají souvislost s taxativně vymezenými důvody pronásledování, ale mohou mít: *„za splnění podmínek (zejména: reálně hrozící příkoří*

dosahuje intenzity vážné újmy dle § 14a odst. 2 zákona o azylu a stát původu není schopen či ochoten poskytnout před tímto skutečným nebezpečím vážné újmy účinnou ochranu), význam z hlediska možného udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu.“ Nic takového ovšem ze správního spisu neplyne.

45. Ze sdělení žalobce v azylovém řízení jasně plyne, že se žalobce na orgány své země vůbec neobrátil a lze dovodit, že toto ani nemá v úmyslu, pouze obecně uvedl, že má obavu ze msty (v případě bývalých spoluvězňů), resp. že se to týká soukromých věcí, a to si vyřizují mezi sebou (jde-li o vztah s věřiteli). Žalobce nežádal o pomoc policii, ani nepodnikl jiné kroky k ochraně své osoby, které mu právní řád domovského státu umožňuje. Obecná nedůvěra žadatele ve státní orgány přitom není důvodem, aby jejich ochranu vůbec nevyhledal, ledaže zprávy o zemi původu tuto nedůvěru potvrzují (např. rozsudek ze dne 30. 9. 2008, čj. 5 Azs 66/2008-70, č. 1749/2009 Sb. NSS). Z judikatury kasačního soudu vyplývá, že: „*neučinil-li stěžovatel žádné kroky k využití všech prostředků, které právní řád v zemi jeho původu k ochraně práv a svobod poskytuje, nelze učinit závěr, že by mu taková ochrana nebyla poskytnuta, případně že by mu sice poskytnuta byla, ale neúčinně*“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, č. j. 6 Azs 8/2003-44). Uvedené potvrzuje i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 12. 2005, č. j. 6 Azs 479/2004-41, podle kterého: „*pro to, aby bylo možné shledat absenci ochrany ze strany státu, musel by stěžovatel vyčerpat všechny reálně dostupné prostředky ochrany.*“ Tyto závěry jsou plně aplikovatelné i na nyní projednávanou věc.
46. Žalobce ve správním řízení, ani v žalobě neuvedl skutečnosti, které by svědčily o nízké efektivitě ochrany poskytované osobám obecně, případně přímo dlužníkům v zemi původu. Takové informace rovněž neplynou z listin, z nichž při posouzení vycházel žalobce, tj. konkrétně Informace OAMP ze dne 1. 2. 2024 - Informace MZV ČR č.j. 100572-6/2024 - MZV/LPTP ze dne 12. 2. 2024, k č.j. MV - 3049-1/OAM-2024 - Půjčky, úvěry a lichva a Vietnam, Informace OAMP z června 2024 - Bezpečnostní a politická situace v zemi - vybrané otázky v oblasti občanských svobod a lidských práv - stav červen 2024. Z tohoto naposledy jmenovaného dokumentu plyne, že ústava zaručuje svobodný vnitřní pohyb, cestování do zahraničí, emigraci a repatriaci; vláda omezuje pohyb některých jedinců, obzvláště těch, kteří byli odsouzeni v souvislosti s přestupkem proti národní bezpečnosti, případně těch, kteří vyjadřují kritiku vůči vládě. Žalobce v azylovém řízení netvrdil, že by náležel do kategorie takto politicky či veřejně aktivních osob. Z prosté absence jakýchkoliv kroků žalobce nelze usuzovat, že by vietnamské státní orgány odmítaly poskytnout žalobci pomoc či by byly záměrně nečinné, event. že by žalobci v postavení dlužníka při návratu do země hrozilo v této souvislosti nelidské zacházení či mučení ze strany policejních orgánů. Podle krajského soudu zůstaly obavy žalobce pouze v rovině hypotetické.
47. Z napadeného rozhodnutí vyplývá, že v případě žalobce není dáno skutečné nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a zákona o azylu, toto je blíže odůvodněno na straně 8 - 9 napadeného rozhodnutí a s tímto hodnocením se mohl ztotožnit i soud. Žalovaný své rozhodnutí též dostatečně individualizoval. Azylový příběh nabízený žalobcem žalovaný posoudil dostatečným způsobem a ve světle obsahu správního spisu. Za situace, kdy žalobce žádné azylově relevantní důvody netvrdil a ani z uvedených zpráv se nepodává, že by snad žalobci mělo hrozit pronásledování či vážná újma ve smyslu § 12 a § 14a zákona o azylu, považuje soud odůvodnění napadeného rozhodnutí ve věci za dostačující.

48. V napadeném rozhodnutí žalovaný dále zkoumal, zda nejsou naplněny podmínky pro udělení azylu podle § 13 odst. 1 a doplňkové ochrany podle § 14b odst. 1 zákona o azylu. Žalovaný vysvětlil, že žádnému rodinnému příslušníkovi žalobce nebyl udělen azyl v České republice, rovněž nebyla žádnému z rodinných příslušníků v České republice udělena doplňková ochrana; k udělení azylu či doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny tak nebylo možné přistoupit. S tímto závěrem lze souhlasit a nebyl žalobcem ani zpochybňován.
49. V napadeném rozhodnutí žalovaný dále zkoumal, zda nejsou naplněny podmínky pro udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu, žalobce v tomto směru napadal, že žalovaný měl dle konstantní judikatury nejprve provést výklad neurčitěho právního pojmu, následně přistoupit ke konfrontaci se zjištěným skutkovým stavem, o němž nejsou důvodné pochybnosti, což žalobce neučinil.
50. Správní orgán se tímto zabýval na straně 7-8 napadeného rozhodnutí. Vymezil pojem humanitárního azylu tak, že „na udělení humanitárního azylu není právní nárok a je udělován pouze za výjimečných okolností v případech, kdy nebyl shledán důvod pro udělení azylu dle § 12, a kdy by bylo zcela „nehumánní“ azyl neudělit.“ Dále vymezil případy, ve kterých nejsou shledány důvody pro udělení tohoto typu azylu.
51. Dále uvedl, že se v této souvislosti zabýval zejména rodinnou, sociální a ekonomickou situací žalobce a přihlédl k jeho věku a zdravotnímu stavu, kdy žalobce je plně právně způsobilou a práce schopnou osobou; ke svému zdravotnímu stavu uvedl, že má cukrovku a jsou mu podávány léky. Tuto skutečnost nijak nedoložil. Správní orgán uvedl, že diabetes melitus je běžným civilizačním onemocněním, které v žalobcově případě nelze podřadit nemocem vyžadujícím posouzení stran důvodů zvláštního zřetele hodných, nejde o onemocnění bezprostředně ohrožující nemoc. Žalovaný rovněž uvedl, že chce na území České republiky zůstat se svou družkou a nezletilými dětmi, o které se chce starat. Žalovaný shrnul, že ani existenci příbuzenských vazeb jmenovaného na území ČR nelze (např. dle rozsudku NSS sp. zn. 3 Azs 12/2003 ze dne 15. 10. 2023) považovat na důvod pro udělení humanitárního azylu. Správní orgán po pečlivém prověření všech okolností pobytu žadatele na českém území shrnuje, že životní situaci jmenovaného nelze považovat nikterak mimořádnou a z výše uvedeného jednoznačně vyplývá, že jeho případ rozhodně není případem zvláštního zřetele hodným, jak to vyžaduje § 14 zákona o azylu, nýbrž případem zcela běžným. Ani pozbytí bytového povolení, navíc v důsledku trestné činnosti výše jmenovaného, nelze ve smyslu výše uvedeného ustanovení hodnotit, jinak než jako irelevantní. Správní orgán v této souvislosti využil rovněž rozsudek NSS v Brně č. j. 1 Azs 178/2015 ze dne 2. 9. 2015, ve kterém se uvádí: „NSS se zcela ztotožňuje s žalovaným, že humanitární nebyl koncipován k poskytnutí ochrany v situacích obdobných situaci stěžovatele. Nejde o institut, který by měl být „záchranou brzdou“, pokud jednotlivec vlastním přičiněním pozbude příslušné pobytové oprávnění...“. Jinak řečeno, humanitární azyl není určen ke zřízení pobytového povolení, k tomuto účelu je primárně určen zákon o pobytu cizinců v platném znění.
52. Soud konstatuje, že dle ustálené judikatury správních soudů není na udělení humanitárního azylu právní nárok, přičemž posouzení možných důvodů pro udělení tohoto typu azylu závisí na správním uvážení, které soud přezkoumává v omezeném rozsahu (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 12/2003–38, či ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003–48). Soud především zkoumá,

zda žalovaný při zvažování důvodů pro udělení humanitárního azylu neporušil zákaz libovůle, který pro orgány veřejné moci vyplývá z ústavně zakotvených náležitostí demokratického právního státu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004–55).

53. Jak dále vyplývá z ustálené judikatury, humanitární azyl je na místě udělit pouze v případech hodných zvláštního zřetele a zpravidla v situacích, „na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto patrně „nehumánní“ azyl neposkytnout. (...) Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na varianty, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu – sem lze příkladem zařadit například udělování humanitárního azylu osobám zvláště těžce postiženým či zvláště těžce nemocným; nebo osobám přicházejícím z oblastí postižených významnou humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory – ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 – 55). Soud má za to, že v posuzované věci žádná ze shora uvedených situací u žalobce nenastala, kdy soud v tomto směru poukazuje na obsah pohovoru, který vedl žalobce k žádosti o udělení mezinárodní ochrany; rovněž tento závěr žalobce v žalobě konkrétními skutečnostmi nenapadá. Obsah odůvodnění rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany v první řadě předurčují důvody, které žadatel v řízení prezentuje. Z informací, které žalobce uvedl v žádosti o azyl a během následného pohovoru, nejsou patrné žádné azylově relevantní skutečnosti, které by mohl žalovaný ověřit nebo důkladněji zjišťovat. Žalovaný se zabýval důvody pro udělení humanitárního azylu ve vztahu k žalobcem uváděným informacím stručně, ale dle názoru soudu dostatečně. Snaha o legalizaci pobytu v hostitelské zemi a příbuzenské vazby obecně nejsou důvodem udělení azylové ochrany a v posuzovaném případě je nelze považovat za okolnost hodnou zvláštního zřetele. Rozhodnutí žalovaného i v tomto směru dle názoru soudu ob stojí.
54. Žalobce na posledním místě v žalobě namítal, že nebyla posouzena přiměřenost rozhodnutí z hlediska § 174a zákona o pobytu cizinců a čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Odkazoval na to, že žalobce na území České republiky pobývá již od roku 1993, tedy bezmála 32 let. Za tuto značně dlouhou dobu se zde integroval a vytvořil systém kompletní zázemí, včetně rodinného. Na území České republiky má 5 dětí, přičemž dvě jsou současně občany ČR a dvě jsou nezletilé. S třemi nejmladšími dětmi: nezletilou D. H. M. (narozenou X), nezletilou D. M. A. (narozenou X) a nezletilým D. T. A. (narozeným X) v současné době sdílí společnou domácnost na adrese K. X, P. 4 a vychovává je společně s družkou paní T. T. N. (narozená X). Všichni tito rodinní příslušníci jsou držiteli trvalého pobytu na území České republiky. Žalobce tak má na území nezpochybnitelné vazby, a to nejen sociální, ale také rodinné. Ke skutečnosti, že na území pobývá v podstatě zcela nejbližší rodina žalobce, včetně tří nezletilých dětí, však bylo přihlédnuto zcela nedostatečně. Poukazoval na těžkosti, které by způsob jeho rodině, kdyby sám žalobce opustil rodinu a zanechal ji zde.
55. Soud na tomto místě odkazuje na závěry vyjádřené v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č.j. 7 Azs 186/2022 – 48 ze dne 15. 2. 2024 : „Doplňkovou ochranu na základě § 14a odst. 2 písm. d) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění účinném do 30. 6. 2023, bylo možné udělit i) cizinci, kterému by v případě jeho vycestování z České republiky hrozila ve státě

jeho původu vážná újma, ii) která svou intenzitou nemusí dosahovat intenzity újmy předvídané v § 14a odst. 2 písm. a) až c) zákona o azylu a iii) s ohledem na hrozbu této vážné újmy by vycestování cizince znamenalo porušení mezinárodních závazků České republiky.“

56. V odůvodnění tohoto rozhodnutí je dále rozvedeno:
57. „Takovou situací by byla kupříkladu hrozba – vztahující se ve všech případech k zemi žadatelova původu – podrobení se povinnosti dětské práce (jež je v přímém rozporu např. s čl. 4 Úmluvy, Úmluvou o nucené nebo povinné práci či Úmluvou o právech dítěte), nucenému sňatku (v přímém rozporu např. s čl. 8 a 12 Úmluvy či Úmluvou o odstranění všech forem diskriminace žen), odsouzení za jednání, které v době, kdy bylo spácháno, nebylo trestným činem (v rozporu např. s čl. 7 Úmluvy; viz rozsudek ESLP z 12. 7. 2022, stížnost č. 38825/16, č. 29722/18 a č. 12920/20, *Kotlyar proti Rusku*, bod 34), či odmítnutí provedení lékařského zákroku navzdory riziku vážné újmy na zdraví (v rozporu s čl. 8 Úmluvy; viz rozsudek ESLP z 20. 3. 2007, stížnost č. 5410/03, *Tysiác proti Polsku*). Navrácení takového žadatele by v těchto situacích skutečně bylo v rozporu s citovanými pozitivními závazky České republiky, z nichž plynou extrateritoriální účinky [k „extrateritoriálním účinkům“ srov. např. Kosař, D. Komentář k § 14a (Doplňková ochrana z důvodu nebezpečí vážné újmy). In: Kosař, D., Molek, P., Honusková, V., Jurman, M. a Lupačová, H. *Zákon o azylu: Komentář*. Praha: Wolters Kluwer, 2010, dostupné v systému ASPI]. Zároveň by takovému žadateli nebylo možné udělit doplňkovou ochranu dle § 14a odst. 2 písm. a) až c) zákona o azylu, neboť by se nejednalo o žádnou ze situací v nich upravených. Ostatně i sám NSS již například judikoval, že únos za účelem nuceného sňatku v zemi původu by porušoval mezinárodní závazky ČR, konkrétně čl. 8 Úmluvy, a byl by důvodem pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu (rozsudek z 19. 6. 2023, č. j. 5 Azs 321/2022 - 58, body 29 a 30).
58. Eurokonformní výklad § 14a zákona o azylu nezbavuje zákonodárce povinnosti, aby jinými prostředky (národní právní úpravou) chránil cizince při vycestování i proti vážné újmě nastalé v důsledku vnitrostátní situace, a to s ohledem na právem chráněné vazby, které si zde vytvořil. Bylo by naopak žádoucí, aby zákonodárce širěji pamatoval i na případy, které nespádají pod azylovou ani doplňkovou ochranu, jak ostatně omezeně činí u národního humanitárního azylu (§ 14 zákona o azylu). Nemůže tak ale činit prostřednictvím rozšiřování doplňkové ochrany v rozporu s její logikou, protože tato vychází z unijního práva, kterým je národní zákonodárce při implementaci doplňkové ochrany významně limitován.
59. V současné době je ochrana před vycestováním jako takovým, s ohledem na právem chráněné vazby cizince v ČR a možné negativní důsledky jejich narušení, poskytována až v řízeních o uložení povinnosti vycestovat a v řízeních o vyhoštění. V řízení o vyhoštění je ostatně Česká republika povinná, v souladu s judikaturou Evropského soudu pro lidská práva, zkoumat, zda by vyhoštění nebylo v rozporu s některými ze základních práv zaručených Úmluvou. Zjistí-li správní orgány, že by v důsledku vyhoštění k takovému zásahu došlo, mohou k vyhoštění přikročit jen prokáží-li, že tento zásah je přiměřený sledovaným cílům, a odpovídá „naléhavé společenské potřebě“ (viz např. rozsudek ESLP z 9. 4. 2019, stížnost č. 23887/16, *I. M. proti Švýcarsku*, bod 72 a judikatura tam citovaná). Jsou rovněž povinny zkoumat řadu kritérií pro posuzování souladu zásahů do soukromého a rodinného života ve smyslu čl. 8 Úmluvy, mezi která patří mj. nejlepší zájem dítěte či dětí

cizince, jakož i pevnost sociálních, kulturních a rodinných vazeb v hostitelské zemi a v zemi původu (rozsudek ESLP z 18. 10. 2006, stížnost č. 46410/99, *Üner proti Nizozemsku*, body 57 a 58). Přestože se takové řešení nemusí jevit jako nejlepší či nejvhodnější, rozšířený senát nemá možnost aprobovat výklad § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu, který by byl v rozporu s požadavky unijního práva, tedy podstatou a logikou mezinárodní ochrany, jak je vyložila judikatura Soudního dvora. Případná změna právní úpravy je primárně na zákonodárci.

60. V souladu se shora citovanými závěry, ke kterým v této věci dospěl rozšířený senát, lze doplňkovou ochranu dle shora uvedeného ustanovení udělit mj. cizinci, který by byl vážně ohrožen na soukromém a rodinném životě *v zemi jeho původu*. Správní orgán proto nebyl při posuzování žádosti žalobkyně o doplňkovou ochranu pro porušení čl. 8 Úmluvy povinen bez vazby na stát původu zkoumat její sociální a rodinné vazby na území ČR, jejich pevnost a dopady vycestování na tyto vazby či možnost žalobkyně získat nějakou formu pobytového oprávnění na území ČR dle zákona o pobytu cizinců. Nedostatek těchto zjištění ohledně „vnitrostátní“ újmy tedy sám o sobě nemá za následek nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatečné zjištění skutkového stavu. Relevantní újmu by mohla představovat pouze újma ve státě jejího původu.“
61. Soud má zato, že tyto závěry je možné použít i k posouzení tohoto případu, dle azylového zákona ve znění účinném po 30. 6. 2023. Je pravdou, že se žalovaný se nezabýval přiměřeností rozhodnutí z hlediska namítaných ustanovení, tomuto však nebyl povinen, neboť relevantní by byla otázka, zda by byl žalobce vážně ohrožen na soukromém a rodinném životě *v zemi jeho původu*, což žalobce ani obecně v průběhu azylového řízení netvrdil. Slovy shora citovaného ustanovení žalovaný nebyl při posuzování žádosti žalobce ve vztahu k čl. 8 Úmluvy povinen *bez vazby* na stát původu zkoumat jeho sociální a rodinné vazby na území ČR, jejich pevnost a dopady vycestování na tyto vazby či možnost žalobce získat nějakou formu pobytového oprávnění na území ČR dle zákona o pobytu cizinců. Proto soud hodnotí tuto námitku žalobce nedůvodnou, kdy jak plyne ze shora citovaného, v současné době je ochrana před vycestováním jako takovým, s ohledem na právo chráněné vazby cizince v ČR a možné negativní důsledky jejich narušení, poskytována až v řízeních o uložení povinnosti vycestovat a v řízeních o vyhoštění.
62. Soud závěrem ve shodě se žalovaným opakuje, že žalobce netvrdil ve správním řízení ani žádný azylově relevantní důvod a z jeho výpovědi před správním orgánem je zřejmé, že žádost o azyl podal s cílem, aby mohl zůstat v České republice, být se svou rodinou. Žalobce pobýval na území České republiky bez platného pobytového oprávnění a žádost o mezinárodní ochranu uplatnil v časové návaznosti na své zajištění za účelem realizace rozhodnutí o vycestování.
63. Pro úplnost soud dodává, že nelze aplikovat ani § 32 odst. 9 zákona o azylu, podle kterého při posuzování žaloby ve věci mezinárodní ochrany soud zohlední i nové důležité skutečnosti, které nastaly po vydání rozhodnutí ministerstva, jedná-li se o takové skutečnosti, které se vztahují k možnému pronásledování nebo k hrozbě vážné újmy; v tomto rozsahu není soud vázán žalobními body. Žádné takové skutečnosti z obsahu spisu nevyplývaly ani nebyly tvrzeny.

Závěr a náhrada nákladů řízení

64. Jak vyplývá ze shora uvedeného, závěry správních orgánů se opírají o zákonné důvody a jsou správné. Žalobní námitky soud neshledal důvodné, a proto žalobu v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl, jak uvedeno ve výroku ad. I tohoto rozhodnutí.
65. Výrok ad. II tohoto rozhodnutí je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s. a skutečností, že procesně zcela úspěšnému žalovanému, kterému náleží právo na náhradu nákladů řízení, nad rámec běžné úřední činnosti žádné náklady dle obsahu spisu nevznikly. Žalobce byl ve věci zcela procesně neúspěšný. Proto soud rozhodl tak, že žádnému z účastníků náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 31. března 2025

JUDr. Jana Zonková
samosoudkyně